

Beszámoló

Az ösztöndíj elnyerése óta eltelt időszak a Sardar Tagirovskyval való intenzív közös munka jegyében telt. Ennek a közös munkának az évadot végig kitöltő kőszínházi munkák mellett másik fontos alkotóeleme a Sardar által tartott Nonlineáris Kollektív Szerepépítés tréningek, melyekben zenészként és segítőként is részt vettem. A nyári időszakban három nagyobb ívű (egyenként nagyjából egy hetes) ilyen alkalmat is alkalmunk nyílt tartani: Kisvárdán (ahol 2018 ismét lesz ilyen, más tematikával), Kaposváron (orosz és spanyol színész hallgatónak) és végül Horvátországban (erdélyi, vajdasági, felvidéki, és magyarországi színészeknek).

2017 augusztusában, Budapesten a Nemzeti Színházban elkezdődött a Figaro házassága, avagy egy örült nap emléke maratoni, három hónapos próbafolyamata, melyben zeneszerzőként és zenei szerkesztőként működtem közre. A magam szakmai és a Nemzeti Színház technikai határait egyaránt feszegető próbafolyamat során sikerült egy olyan hangzó szöveget kialakítani, mely a színészek játékára valós időben reagál, kihasználja a színházban jelen levő, ám általában kiaknázatlan hangzás béli lehetőségeket, s egyúttal integrálja magába a Figaro-trilógiához elidegeníthetetlenül kapcsolódó Mozart- és Rossini-művek elemeit is. Az előadás zenéjét a Fehér Elephánt kulturális blogon, mint a 2017-es év egyik legjobb színpadi zenéjét említik.

2017 novemberében Sardarral tanulmányútra mentünk Olaszországba, Chioggában a sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház szilveszteri bemutatóját, a Chioggiai csetepatét előkészítendő, amiben, mint zenei vezető dolgoztam. Az előadás hangzása a 60-70-80-as évek olasz slágereire épül, melyek mind élőzenei előadásban, mind bejátszás formájában megjelennek. A munka oroszánrésze részemről a színészek zenei felkészítéséből, illetve a slágerek hangszereléséből állt. Az előadás nagy sikerrel szerepelt a nagyváradi Holnapután fesztiválon, valamint beválogatták a kisvárdai fesztiválra is.

Januárban a Vajdaságban, az Újvidéki Színház égisze alatt fogtunk bele Don Quijote Second Hand címmel Cervantes klasszikusának egy kortárs újraértelmezésébe, mely a színészek személyes gyermekkori emlékeiből és beteljesületlen vágyaiból táplálkozik. Ebben a

munkában ismét zeneszerzőként vettem részt. Az ehhez szerzett zene nem csak, mint az előadásban szóló hangzóanyag szerepelt, hanem a színészek emlékgyakorlatainak is keretét adta.

Jelenleg a debreceni Csokonai Színházban dolgozunk Dosztojevszkij Félkegyelműjének színpadi adaptációján, melyet április 27-én fognak bemutatni Idióta címmel. A munkához kapcsolódóan ezúttal Bázélbe mentünk tanulmányútra, ahhoz a Holbein-képhez, amely a Don Quijote mellett a másik fő inspirációs forrásául szolgált Dosztojevszkijnek a Félkegyelmű megírásához.

Az évad során több alkalommal turnéztunk Gajzágó Zsuzsa Cseh Tamás-estjével, a Rajtamaradt Télikabáttal (sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház) így eljutottunk Tiszaújvárosba, Kézdivásárhelyre, Temesvárra valamint Budapestre is, valamint továbbra is játszottam az budapesti Örkény Színházban, mint vendégművész.

A színházi munkák váratlan és áldásos megsűrűsödése – melyet a pályázat beadásakor nem láthattam előre – nem hagyott időt a tervezett projekt, a „Lopwa Lopaxique” ikerperformanszok létrehozására, ugyanakkor nem tettem le a megvalósításukról. Az év során több szakmabelivel is találkoztam, akik érdeklődtek a projekt iránt és több esetben a potenciális kollaborációról el is indult egy párbeszéd.

Összességében az elmúlt egy év egy rendkívül intenzív, szakmai kihívásokban gazdag, s így szakmai fejlődésre bőséges alkalmat adó időszak volt, mely rengeteg utazással és mély emberi találkozások sorával járt.